MALÍŘKA OTISKŮ

Andrea Soch

Nakonec zůstanou jen otisky.
A pak… zmizí i ty.

Andrea Soch
Malířka otisků

Autor: Andrea Kořínková (pseudonym Andrea Soch)
Design obálky: Andrea Kořínková (s využitím AI nástrojů)
Vydala Andrea Kořínková v Heřmanicích roku 2026

Vytiskl: powerprint s. r. o., Brandejsovo nám. 1219/1,
165 00 Praha 6 – Suchdol

www.bookla.cz

ISBN 978-80-11-09459-1

Vydání první

www.andreasoch.cz

Instagram: @andrea.soch_autor

© 2026 Andrea Kořínková

Tento příběh je inspirován skutečnými historickými událostmi, jež tvoří kulisy pro osudy mých postav, a vychází z úcty k paměti míst a lidí, jejichž otisky časem nevybledly.

Přestože se vyprávění opírá o dobové reálie a autentickou atmosféru, v zájmu dramatičnosti děje pracuji s autorskou interpretací historie. Postavy a jejich konkrétní prožitky jsou dílem fantazie; jakákoli podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je tedy čistě náhodná.

Věnováno Vlastě.

Tvoje příběhy ve mně žijí dál.

A všem, kteří zůstali lidmi v těžkých časech.

Lada je ženské jméno slovanského původu, spjaté s bohyní jara, lásky, krásy a harmonie. Vykládá se jako milovaná, milostná nebo laskavá a odráží něžné, ale zároveň silné aspekty ženskosti. V lidových písních a pohádkách se Lada objevuje jako ideál krásy a životní síly, symbolizující probouzení přírody a radost ze života. Jméno Lada v sobě nese hluboké kulturní dědictví, které mu dodává na originalitě a poetické magii.

Hudební inspirace pro příběh Malířky otisků na Spotify:

Obsah

Prolog **11**
Maluje, co cítí **13**
Hlídejte si tu kočku **21**
Lada, tak krásné jméno **27**
Určitě už odešel **35**
Temné vzpomínky **43**
Nic mi nedlužíš **49**
Světelné šmouhy **53**
Jenom znám etiketu **59**
Proč studovat historii **63**
Kdo byl Manfred? **67**
Zastrčený kousek papíru **71**
Tak schválně, malířko **75**
Namalovat a propustit **79**
Prostě vypni **85**
Musíš jít **87**
Část příběhu **89**
Jsi host, ne služka **93**
Nemůžu plakat **99**
Dobro nemá národnost **105**
Ich habe Angst **111**
Nezvládneš ani vlastní život **115**
Taková moje hra **121**

Co se stalo Haně **127**
Potřebuju ticho **131**
Odvaha, kterou neměly **137**
Jsou to jen skicy **141**
Prachové ticho **147**
Příběhy nejsou tvoje **151**
Neomlouvej se **157**
Na nic nesahej **163**
Rukavice **169**
Nechci to slyšet **173**
Prokletí **177**
Odmítá říct pravdu **181**
Ten příběh **185**
Mein kleiner Sohn **191**
Vůně deště a grafitu **197**
Hned, Lado **201**
Dýchej zhluboka **205**
Najdeme ji **211**
Rodinná záležitost **215**
Buďte mými hosty **219**
To je pomněnka **223**
Vzbuď se, malířko **229**
Mají svůj klid **231**
Epilog **237**

Prolog

Liberec, květen 1945

Město se horečnatě zbavovalo jména Reichenberg, ale hlína v zahradě zůstávala stejná. Studená, lhostejná a hladová po tajemstvích, jež do ní té noci vkládal.

Země byla těžká, nasáklá jarními dešti, jako by se bránila každému úderu rýče. Pot mu stékal po spáncích, mísil se s jemným mrholením a lepil košili na záda.

V hrdle ho pálil štiplavý, mastný dým, líně se převalující mezi kmeny stromů. Nebyla zima, nikdo nepotřeboval topit. Lidé jen v krbových kamnech okolních vil narychlo pálili své minulé životy – legitimace, dopisy, kusy vlněných uniforem – všechno, co by je ráno mohlo poslat ke zdi. Ten pach spáleného papíru a vlny se bil se sladkou, až omamnou vůní rozkvétajících šeříků u plotu.

Někde od Husovy ulice, kde čerstvé nápisy vápnem narychlo překrývaly ty německé s Liebiegovým jménem, se ozvalo dunivé bušení pažbami pušek na vrata a vzteklý křik v češtině. *Revoluční gardy.* Vrba strnul, rýč v rukou se mu zachvěl, ale vzápětí ho znovu pevně uchopil.

Musel to udělat. Musel je skrýt hluboko pod kořeny, tam, kam už nedosáhne žádný výstřel, žádná válka.

Když byla díra dost hluboká, narovnal se a otřel si pot z čela. Dlaněmi rozedřenými do krve křečovitě svíral násadu rýče. Podíval se na dvě mladé jabloně, které přivezl. Vypadaly křehce, skoro nepatřičně v téhle zničené době. Vysadí je přímo nad nimi.

„Odpusťte," zašeptal do tmy a jeho hlas se ztratil v šumění větví.

Maluje, co cítí

Liberec, listopad 2025

Nesnáším svou matku, pomyslela si Lada, opírající se do těžkých dveří z masivu. Chtěla dát prababičku do ústavu proti její vůli. To nemohla dopustit. *Proč to sakra nejde otevřít? Vždyť jsem odemkla!*

Přiložila dlaň k chladnému kovu zámku. Cítila tisíce odemčení, vnímala tiché myšlenky lidí, kteří tudy prošli. Jemné nitky zlatavého světla se nenápadně vtiskly do klíčové dírky a najednou přesně věděla, o kolik musí klíč v zámku posunout a kde se do dřeva opřít, aby starý mechanismus přestal vzdorovat. Kov cvakl, dřevo si uznale povzdechlo a dveře se konečně poddaly. Lada zvedla ze země přepravku s kočkou a s batohem na zádech vešla dovnitř. Robustní vstupní dveře se za ní s hlasitým klapnutím zavřely.

„Tak jsme tu, Nebel," promluvila do ticha a smaragdově zelenýma očima se rozhlížela po vstupní hale staré liberecké vily. Velké ozdobné dlaždice se v pravidelném rytmu táhly až k patě schodiště. Dveře do dvou velkých salónů po pravé straně byly zamčené a za nimi vládlo ticho zaprášené rekonstrukce, která se už roky nehýbala z místa.

Odhrnula pramínek kudrnatých zrzavých vlasů z tváře. Pocitově jí přišlo uvnitř chladněji než venku. *Babička netopí?* Svraštila při té myšlence čelo. Stačil měsíc v Praze, kdy se kvůli práci nezastavila, a dům

jako by ztratil duši. Při poslední návštěvě tu bylo útulno, vonělo to čajem a bábovkou, ale teď se domem rozléhalo podivné prázdno.

Začala se bát, v jakém stavu ji najde. Dům vypadal opuštěně, sálal z něj chlad prázdných stěn. Jen zlatá cedulka u schodů odkazovala na první patro a na sobě nesla jméno:

Ing. arch. Jakub Schneider – autorizovaný architekt

Matka se jí po telefonu zmiňovala, že pronajala kancelář, aby pokryla náklady spojené s provozem. Důchod prababičky by na to po všem zdražování už nestačil. Otřásla se při představě přítomnosti cizího člověka v domě. Neměla ráda seznamování.

Položila šedou přepravku na zem a sklonila se k mřížím. Pohledem spočinula na bílé dlouhosrsté kočce: „Vydrž, Nebel. Hned tě vysvobodím." Lada kočce věnovala přívětivý úsměv, i když věděla, že ji neslyší. Nebel s nebesky modrýma očima byla od narození hluchá.

Vyzula si za dveřmi boty a z velké dřevěné bedny si vzala jedny z přezůvek. Při doteku dřevěného víka vnímala nostalgii dětství. Vzpomněla si na věčné upozorňování prababičky: *Lado, vezmi si bačkory.*

Zahnala živé obrazy v myšlenkách a otevřela dvířka přepravky. Nebel vyšla s vyčítavým mňouknutím. Jako první zamířila ke schodišti. Nebyla v domě poprvé. Lada za ní s lehkostí laně vyběhla dřevěné schody, které ovšem trýznivě vrzaly při každém našlápnutí. Hladkého dřevěného zábradlí vyřezaného do uměleckých prvků se ani nedotkla. Minula patro neznámého architekta a pokračovala do druhého podlaží za svou kočkou.

Prošla chodbou s červeným zátěžovým kobercem zakrývajícím staré dřevěné parkety. Všímala si portrétů vážných lidí – svých předků na stěnách. Prababička si zakládala na tom, aby tu s ní její příbuzní zůstávali alespoň v této podobě; buď už byli mrtví, nebo o ni nestáli. Lada v sobě potlačila smutek. Agnes přežila svou dceru Hanu a jediný, kdo jí zůstal, byly vnučka Karla – Ladina matka – a Lada. Karla babičku už několik let pohřbívala ve svých rozhovorech a roky dopředu řešila majetek. *Smutné.*

Už v chodbě k ní doléhal hluk zapnuté televize. Zaklepala na pootevřené dveře. Před nimi trpělivě seděla Nebel a líně převalovala huňatý ocas ze strany na stranu. Vypadala jako urozené zvíře. Pravda však byla taková, že ji Lada našla jako kotě v dost zubožením stavu.

„Dále," ozval se bezstarostný hlas staré ženy.

„Babi? Není ti tady zima?" zeptala se Lada, když vešla s Nebel v patách do obývacího pokoje prababičky. Spatřila starou ženu s bílými krátkými vlasy, drobné postavy v křesle, přikrytou dvěma peřinami, pod kterými se téměř ztrácela. Vedle ní na stolku stál hrnek s vychladlou kávou.

„To je návštěva! Hano, ráda tě vidím, miláčku!" Spráskla rukama a začala se soukat z pokrývek, aby se postavila. To se jí povedlo a Lada se až podivila, jak vitálně její dvaadevadesátiletá prababička působí.

„Jsem Lada, babi. Tvoje pravnučka," opravila stařenku v prudkém objetí.

„Lada? Já neznám žádnou Ladu, Haničko." Pokrčila žena rameny a vzala hrnek ze stolu. „Posaď se, donesu koblížky, hned tu budu. Dáš si kávu?"

„Hana byla tvoje dcera, babi. Já jsem tvoje pravnučka, dcera Karly. Ale víš co? Na tom nesejde. Budu tu teď s tebou nějakou dobu bydlet, jestli ti to nevadí," začala Lada opatrně a uvědomila si, že to nebude s prababičkou lehké. Matka jí tvrdila, že se o sebe není schopná už postarat. Vycházela z občasných rozhovorů s Agnes po telefonu, protože do vily nechodila. Ladě se ale stará dáma zdála pořád v kondici. Jediné, co jí zřejmě nesloužilo správně, byla paměť.

„Jo, bydlet… Místa je tu dost, Haničko," ujistila ji prababička a neskrývala dobrou náladu.

Lada si povzdechla, ale nekomentovala to.

Dívala se za Agnes, jak s šálkem studené kávy odchází do kuchyně. Její místo ve vyhřátém křesle okamžitě obsadila Nebel, jako by jí patřilo. Lada jen odevzdaně mávla rukou a vydala se za stařenkou ve snaze pomoct.

Agnes vyndala z chlebníku sáček s tvrdými staršími koblihami. Vyskládala je na talířek a dala vařit vodu v zašlé konvici. „A jak se má Lada, Hani? Dlouho jsem ji neviděla," začala konverzaci se spokojeným úsměvem.

„Lada se má…" Přemýšlela, jestli jí má připomenout, kým je. *Ještě před chvilkou tvrdila, že žádnou Ladu nezná, a teď se na ni ptá?* Nakonec to vzdala. „Lada se má dobře, babi."

„Chodí už do školy?"

„Už má školu za sebou. Je jí dvacet šest. Dělala archivářku, ale vždycky ráda malovala. Tak se rozhodla, že se postará o svou babičku, která zůstala sama ve velkém domě. A zkusí malovat a prodávat obrazy. Měla bych jít nastavit termostat, babi. Máš tu zimu." Políbila starou ženu na čelo a vyšla na chodbu přidat teplotu na přístroji.

Jen osmnáct stupňů? To na babičce máma tak šetří? Vytřeštila nevěřícně oči. Karla Hejnová byla vždycky sebestředná a skrblík, ale že až tak? Lada moc dobře věděla, že Karla sama za Agnes nechodí. Posílala sem paní na výpomoc. Ta měla na Agnes jednou za pár dní přijít dohlédnout a zkontrolovat vilu. Lada marně hledala vzpomínku na Karlu v tomto domě. Když byla malá, vysadila ji před brankou, prababička si ji převzala a Karla zase odjela, často jen s prostým *ahoj*.

Nastavila teplotu na příjemných dvacet dva stupňů a vrátila se za prababičkou do kuchyně. Agnes už zalila kávu. Jednu pro Ladu a druhou sobě.

„Babi, piješ něco jiného než kafe?“ zeptala se Lada káravě. Vyndala z horní skříňky sklenici a napustila do ní vodu. „Napij se.“

Agnes ji poslechla, napila se dvěma loky a sklenku odložila na bílou linku s mramorovým vzorem. Lada zvedla sklenici znovu a opět ji prababičce podala: „Ještě, babi. Napij se.“

Agnes se znovu napila, krotká jako beránek. Lada ji tak nechala vypít alespoň půl skleničky. Pak vzala hrnky s kávou a se stařenkou v zádech zamířila do obývacího pokoje. Postavila hrnky na skleněný kulatý stolek. Z rohu pokoje blízko klavíru si přisunula křeslo s květovaným vzorem v teplých tónech hnědé a zlaté barvy.

„Co maluje?“ zeptala se Agnes. Zvedla Nebel z křesla do náruče a posadila se na své místo.

„Lada?“ Povytáhla Lada obočí.

„Ano, Lada.“ Stařenka se usmála, nechala Nebel seskočit z klína a z broušené skleněné dózy si dala do kávy dvě kostky cukru. Místností se kromě zvuků z televize ozývalo cinkání lžičkou o porcelán, jak Agnes míchala cukr v kávě.

„Je to složité. Maluje, co cítí, víš? Někdy cítí věci, které se staly. V domech, v místech, kde postaví stojan. A to maluje. Taky maluje rostliny a staré domy. Vypadají jako opravdové, používá k tomu reliéfní pasty, takže ten obraz vypadá živě."

„Maluje otisky?" Staré ženě se rozzářily vybledlé modré oči. Lada by přísahala, že v tu chvíli v nich viděla záblesk zlatavého magického světla.

„Otisky?" zopakovala s údivem.

Prababička přikývla a zdálo se, že se dívá skrz Ladu: „Otisky zůstávají po různých událostech. Jsou vepsané ve zdech starých domů, v ulicích, všude kolem nás. Tahle schopnost vidět je… Je to nebezpečná věc, Hano. Měla bys jí to zakázat. Hlavně, že není tady."

Lada se zachvěla znepokojením. Mráz jí přejel po zádech a tělem se prohnal silný pocit úzkosti.

„Proč nebezpečná? Proč je dobře, že tu není?"

„Protože může otisky probudit. Tenhle dům nese spoustu vzpomínek."

„Jaké vzpomínky?" zeptala se Lada. Srdce cítila tepat až v konečcích prstů.

„O tom se s tebou nebudu bavit, Hano. A zapomněla jsem přinést něco sladkého ke kávě. Půjdu se podívat, jestli mám koblížky. Řekni Ladě, ať nemaluje otisky."

Lada se zvedla: „Babi, seď. Já pro ty koblížky dojdu."

Agnes se mírně usmála a přepnula program v televizi.

Lada zamířila do kuchyně. Vzala zapomenutý talířek s koblížky z linky. Zkoumavě si je prohlížela. Byly tvrdé a nevábné. Pod posypem z moučkového cukru si všimla plísně. Bez dalšího váhání je vyhodila do koše. Talíř omyla a otevřela spíž. Objevila jedno zavřené

balení sušenek. Dala je na talířek, zdály se dobré, ačkoli datum spotřeby bylo už dávno prošlé. Vrátila se do obývacího pokoje: „Koblížky už nemáš, babi. Našla jsem sušenky.“